

SREBRENİTSA AĞIDI

Muharrem Balcı, 11 Temmuz 2026

11 Temmuz'un Sessiz Çılgılığı

Drina'nın suları bugün de bulanık akar.
Çünkü su, içine düşen kurşunları unutmaz.
Dağlar bilir,
ormanlar bilir,
annelerin avuçlarında
kurumuş gözyaşları bilir.

Sekiz bin değil...
Sekiz bin secdeydi toprağa düşen.
Sekiz bin umut,
sekiz bin ev,
sekiz bin "Baba!" diye yarım kalmış ses...

Gökyüzü o gün maviliğini kaybetti.
Kuşlar yuvalarına dönmedi.
Toprak,
insan utancını ilk defa
bu kadar ağır taşıdı.

B(K)irleşmiş vicdanlar sustu.
B(K)irleşmiş milletler sustu.
Silahlar konuştu,
insan susturuldu.

Ey Bosna!
Sen yalnız dağların değil,
ümmetin de yetim kalan çocuğusun.

Her bulunan kemik,
bir annenin yeniden ölmesidir.
Her açılan mezar,
insanlığın kapanmayan yarasıdır.

Srebrenitsa...
Sen sadece bir şehir değilsin.
Adın,
adaletin geciktiği her mahkemenin,
vicdanını kaybetmiş her dünyanın,
unutulmuş her mazlunun adıdır.

Ve biz biliyoruz:

Şehitlerin kanı toprağa düşmez.

Allah'ın katına yükselir.

Mazlumun ahı tarihin en güçlü şahididir.

Bugün yine adını anıyoruz.

Sadece ağlamak için değil,

unutmamak için...

Unutturmamak için...

Bir daha yaşanmaması için...

Ey Rabbimiz!

Srebrenitsa'yı cennet bahçelerine çevir.

Şehitlerini peygamberlere komşu eyle.

Bize de

zulme sessiz kalmayan bir vicdan nasip eyle.

Âmin.

Unutmadık...

Unutturmayacağız...

Mazlumun kanı, tarihin değil; Allah'ın huzurunda şahittir.

Zulüm sürse de ebedî değildir.

"Allah, zalimlerin yaptıklarından habersiz değildir." (İbrahim, 14/42)